

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Okresního soudu
v Českých Budějovicích

ke sp. zn. 32 T 80/2019

Podle § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu a ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného

por. Ing. M. G., nar. ***, trvale bytem ***, příslušníka Policie České republiky,

dovolání

proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 1. 2021 sp. zn. 4 To 253/2020, kterým byl z podnětu odvolání obviněného, jeho manželky a státního zástupce postupem podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušen rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2020 sp. zn. 32 T 80/2019, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest, a podle § 222 odst. 2 trestního řádu sám ve věci znovu rozhodl tak, že věc postoupil jinému orgánu – služebnímu funkcionáři Policie České republiky příslušnému k vedení řízení o kázeňském přestupku, neboť ve výroku popsané jednání obviněného by mohlo být posouzeno jako kázeňský přestupek,

a to z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. f) a g) trestního řádu, neboť bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí a současně napadené usnesení spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2020, sp. zn. 32 T 80/2019-2346 byl obviněný por. Ing. M. G. uznán vinným

ad 1) přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

ad 2) přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a

ad 3) přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečinem nadřzování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku,

2. Této trestné činnosti se měl dopustit tím, že

„1) dne 14. 4. 2018, nejméně od 15:03 do 18:11 hodin, v kanceláři č. ***, v přízemí budovy „X“, v areálu Krajského ředitelství policie J. kraje, na adrese ***, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R., nar. ***, ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky nrap. V. L., nar. ***, se záměrem vynutit si doznání M. R., zadrženého jako podezřelého dle § 76 odst. 1 trestního řádu od 05:35 hodin dne 14. 4. 2018, a opatřit tak důkazní materiál k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu i pro trestnou činnost, ze které nebyl M. R. usvědčován jinými důkazy, v průběhu jeho výslechu, poté, co M. R. opakovaně popřel spáchání části trestné činnosti, z níž byl podezříván a nrap. V. L. tomuto vyhrožoval slovy *„nezkoušej na mě tyhle ty kecy, že ne, nebo vyhrabu od ledna všechno, co je tady stejným způsobem a dostaneš tam všechno“*, s tím, že *„pokud chce jít domů, má se podle toho chovat, „tohle tady vůbec nezkoušej, nebo rovnou pudeš“*, *„v případě že to neřekneš, tak tě nepustíme“*, *„radim ti dobře, vole, neblbni“*, *„máš tady poslední šanci, já ti říkám, že tě pustíme, jestli ne, tak tě nechám zavřít“*, *„nech toho, normálně do píči mluv!“*,

dále *„ale tady jsi měl i třetí odstavec, ty vole, za co? Ty se chceš u nás dostat, vole, na takovou mrdu?“*, a na negativní odpověď poškozeného uvedl *„No tak neblbni, nebo ti to tam šlehne“*, čímž vyjádřil, že pokud se poškozený nedozná, bude mu kladeno za vinu i spáchání jednání, ze kterých podezřelým není, čímž dojde ke zpřísnění právní kvalifikace u trestného činu krádeže,

a dále *„jestli chce, tak nechají napsat do sdělovačky, že je nebezpečným pachatelem, takže má s nimi raději spolupracovat, což je pro něj jediná šance, neboť pokud mu potom někde vyleze na stopy, tak ho zastřelí“*,

přičemž por. Ing. M. G., vědom si tohoto nátlaku nrap. V. L. na poškozeného M. R., v úmyslu v tomto pokračovat, na jmenovaného dále naléhal slovy *„upozorňuju tě na jednu věc, jestli se budem s tebou crcat ještě zejtra, tak to už ale nepudeš domu“*, čímž poškozenému, stejně jako krátce předtím nrap. V. L., hrozil, že pokud bude prodlužovat výslech, bude podán podnět k návrhu na jeho vzetí do vazby (kam bude poškozený vzat),

dále poté, když poškozenému nrap. V. L. hrozil tím, že *„když se s nimi nemíní dohodnout, tak mu garantuje, že půjde do prdele, a ne domů, udělá mu u přítelkyně ostudu, ta že ho vykopne, provedou u ní domovní prohlídku, udělají jí v okolí ostudu a následně ji pozvou k výslechu“*, reagoval por. Ing. M. G. slovy *„to je hrozně fajn, vole“*, načež nrap. V. L. pokračoval, *„když ty se chováš jak hovado, tak se budem my chovat taky“*, a když poškozený, který se obával o zdraví své partnerky z důvodu jejího vyššího věku, protestoval proti zjišťování polohy bytu, ve kterém mu hrozili provedením domovní prohlídky, reagoval nrap. V. L. slovy *„Tak toho nech, do píči! Tak to sakra polož!“*, a na námitku poškozeného, že jeho přítelkyni *„trefí infarkt“*, odpověděl, že *„jí zavolají záchranku“*,

načež por. Ing. M. G. pokračoval, že *„můžou nakrásně, když na to přijde, klidně začít prověřovat ještě B.“*, že *„to třeba byl právě on a že měl spolupachatele“*, přičemž krátce předtím odkazoval na tam způsobenou škodu 300.000 Kč, přestože ze spáchání tohoto jednání poškozený nebyl podezříván, což nrap. V. L. doplnil slovy *„a to je béčková vazba“*, a když poškozený odmítl, že by měl nějakého spolupachatele, odpověděl mu nrap. V. L. *„dobře, ale proč by jsme to na tebe nenahráli“*, čemuž přitakal por. Ing. M. G. slovy *„proč by to nezkusili a nezačali to prověřovat...“*, *„když o víkendu byly vloupačky ... plus B. a plus J., to začnem prověřovat a ty seš tam jako podezřelej chlapče....“*, *„no ano, anebo se teda na to vyserem, protože narovinu my si nemyslíme, že jsi to teda byl ty“*,

tedy v rozporu s právy M. R., jako podezřelého, tohoto uráželi a vyhrožovali mu kvůli uplatňování jeho procesních práv negativními následky pro jeho osobu a pro osobu jemu blízkou, s cílem přimět jej k doznání, přičemž por. Ing. M. G., současně jakožto vyslychající osoba a zapisovatel, záměrně do protokolu o výslechu č. j. KRPC-53913-33/TČ-2018-020111 v neprospěch M. R. nezapsal, že tento opakovaně popřel spáchání konkrétních jednání, naopak zapsal pouze jeho bezvýhradné doznání k jednáním, z nichž byl podezříván, načež tento protokol založil do spisu ve srozumění, že bude použit v rámci policejního orgánu jako důkazní prostředek pro zahájení trestního stíhání M. R., k čemuž následně došlo, mj. na podkladě tohoto protokolu, dne 14. 4. 2018 usnesením o zahájení trestního stíhání č. j. KRPC-53913-36/TČ-2018-020172, přičemž jednání pod body 1) a 2) uvedeného usnesení byla prokázána pouze doznáním poškozeného, ke kterému byl přinucen,

2) dne 11. 5. 2018, nejméně od 13:45 do 18:14 hodin, v kanceláři č. 8, v přízemí budovy „X“, v areálu Krajského ředitelství policie J. kraje, na ***, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby, v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R., nar. ***, ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky nrap. V. L., nar. ***, se záměrem vynutit si doznání M. R., zadrženého od 01:33 hodin dne 11. 5. 2018, a opatřit tak důkazní materiál k zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu i pro trestnou činnost, ze které nebyl M. R. usvědčován jinými důkazy, v průběhu jeho výslechu, poté, co byl M. R. policisty upozorněn na věci uložené na stolku v kanceláři, které dle nich měly souvislost s jeho trestnou činností, a uvedl, že *to není „z nějaký čorky jako“*, po čemž nrap. V. L. na tohoto zakřičel *„co kecáš, že není!“*, a na další odmítnutí poškozeného se nrap. V. L. pravou rukou rozmáchl a sedícího, spoutaného M. R. udeřil otevřenou dlaní do levé tváře, následně si stoupl, přiblížil se k němu a ukazovákem pravé ruky mu mířil na obličej a křičel na něho *„Přestaň mě srát, ti říkám! Přestaň mě srát! Zavři hubu, ti říkám! Zavři hubu! Ty tady budeš lhát zase?“*, ... *„Zmrde jeden, vole, co kecáš, že né, ty vole!“*, *„To seš takovej sráč?!“*, po negativní odpovědi M. R. por. Ing. M. G., vědom si předchozího nátlaku nrap. V. L. na M. R., v úmyslu v tomto pokračovat, navázal slovy *„Tak co seš, vole?“*, načež nrap. V. L. křičel *„Seš, vole!“*, a por. Ing. M. G. pokračoval *„Nedělej z nás debily, vole!“*,

dále v průběhu výslechu por. Ing. M. G. na poškozeného působil slovy *„seš úplně stejnej jak ty všichni posraný cikáni“*, a poté, co nrap. V. L. tomuto opět nadával slovy *„jsi pěknej sráč!“*, por. Ing. M. G. pokračoval *„zkurvenej, ty vole“*, načež oba policisté poškozenému, jenž opakovaně popřel spáchání podstatné části trestné činnosti, z níž byl podezříván, opakovaně vytýkali, že lže, a por. Ing. M. G. mu z tohoto důvodu vyhrožoval fyzickým násilím slovy *„ale hovno, nemel vole, nebo ti dám lepáka ještě já, ty vole“*,

přičemž nrap. V. L. poškozeného průběžně urážel nadávkami jako např. *debil, děvka, holčička, posránek, hovado, blbeček, čurák, kretén, píča*, a por. Ing. M. G. slovy jako např. *„čuně jedno“*,

tedy v rozporu s právy M. R., jako podezřelého, fyzicky napadli, uráželi jej a vyhrožovali mu dalším fyzickým útokem s cílem přinutit jej k doznání, přičemž por. Ing. M. G., jakožto vyslychající osoba a současně zapisovatel, záměrně do protokolu o výslechu č. j. KRPC-67106-28/TČ-2018-020111-VIK v neprospěch M. R. nezapsal, že tento opakovaně popřel spáchání konkrétních jednání, naopak zapsal pouze jeho bezvýhradné doznání k jednáním, z nichž byl podezříván, načež tento protokol založil do spisu ve srozumění, že bude použit v rámci policejního orgánu jako důkazní prostředek pro zahájení trestního stíhání M. R., k čemuž následně došlo, přičemž dne 12. 5. 2018 bylo zejména na podkladě tohoto protokolu usnesením č. j. KRPC-53913-77/TČ-2018-020172 zahájeno trestní stíhání, byť jednání pod body 2) až 18) uvedeného usnesení byla prokázána pouze doznáním poškozeného, ke kterému byl přinucen,

3) dne 22. 5. 2018, nejméně od 08:00 do 10:00 hodin, v kanceláři č. ***, v přízemí budovy „X“, v areálu Krajského ředitelství policie J. kraje, na adrese ***, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby, v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R., nar. ***, v průběhu výslechu N. D., nar. ***, jako zapisovatel nezapsal do úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu č. j. KRPC-53913-114/TČ-020172 podstatný obsah jejích tvrzení, že M. R. opakovaně předával N. D. a jiným osobám (a pro tyto účely přechovával) látku pervitin (metamfetamin), přestože jmenovaná vypověděla, že M. R. vozila „na fety“, konkrétně zmínila, že jí jako taxikářce „zaplatí jinak“, a ze souvislosti vyplývalo, že předáním metamfetaminu, dále uvedla že měl „těch fetů tolik“, „i 3 gramy denně“, ... „vždycky to měl u sebe“; zmínila také, že k sobě domů ho vozila skoro pokaždé, protože „jí něco dával“, načež potvrdila, že šlo o „fety“, uvedla také, že v některých případech jí říkal, že „to jede prodat“, na což nrap. V. L. reagoval slovy „nebudem z něj dělat dealera a zbytečně mu přitěžovat“,

a tato tvrzení s ohledem na dosavadní poznatky o užívání metamfetaminu M. R. v době páchaní trestné činnosti nasvědčovala tomu, že spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, což bylo důvodem k zahájení trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu“.

3. Za tuto trestnou činnost byl obviněnému podle „§ 283 odst. 1 trestního zákoníku“ (pozn. – jde o evidentně chybný odkaz nalézacího soudu užitý již při vyhlášení rozsudku) za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku s použitím § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku, uložen úhrnný peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb po 1.000 Kč, tedy v celkové výši 100.000 Kč. Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku bylo obviněnému povoleno hradit uložený peněžitý trest ve splátkách po 4.000 Kč měsíčně, a to vždy k 15. dni v daném měsíci pod ztrátou výhody splátek peněžitého trestu, jestliže obviněný nezplatí dílčí splátku včas. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený M. R., nar. ***, odkázán se svým uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích způsobené trestným činem na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání obviněný, jeho manželka M. G. a též státní zástupce (v neprospěch obviněného), přičemž shodně napadli výroky o vině i o uloženém trestu. O takto podaných odvoláních rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích nyní napadeným usnesením ze dne 30. 4. 2020 č. j. 4 To 253/2020-2382 tak, že rozsudek soudu prvního stupně podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu z podnětu obou odvolání zrušil. Podle § 222 odst. 2 trestního řádu sám rozhodl tak, že věc postoupil služebnímu funkcionáři Policie České republiky příslušnému k vedení řízení o kázeňském přestupku. Skutky, pro které bylo řízení postupováno, byly ve výroku usnesení krajského soudu formulovány tak, že obviněný

„v kanceláři č. ***, v přízemí budovy „X“, v areálu Krajského ředitelství policie J. kraje, na adrese ***, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky nrap. V. L., nar. ***,

1) dne 14. 4. 2018, nejméně od 15:03 do 18:11 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018-020111, při výslechu podezřelého M. R., nar. ***, zadrženého od 05:35 hodin dne 14. 4. 2018, tohoto nevhodnými výrazy nabádali ke spolupráci při objasňování trestné činnosti, z níž byl podezřelý,

2) dne 11. 5. 2018, nejméně od 13:45 do 18:14 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-67106-28/TČ-2018-020111, při výslechu podezřelého M. R., nar. ***, zadrženého od 01:33 hodin dne 11. 5. 2018, tohoto nevhodnými výrazy nabádali ke spolupráci při objasňování trestné činnosti, z níž byl podezřelý, a oslovovali jej hrubými výrazy a nadávkami,

3) dne 22. 5. 2018, nejméně od 08:00 do 10:00 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018-020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R., nar. ***, v průběhu výslechu N. D., nar. ***, jako zapisovatel nezapsal do úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu její sdělení o tom, že R. jí několikrát předal pervitin.“

5. Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích podal nejvyšší státní zástupce dovolání v neprospěch obviněného z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. f) a g) trestního řádu.

6. Nejvyšší soud svým usnesením ze dne 1. 9. 2020 sp. zn. 7 Tdo 865/2020 uvedené usnesení odvolacího soudu podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušil, podle § 265k odst. 2 trestního řádu zrušil i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 trestního řádu Krajskému soudu v Českých Budějovicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud se ztotožnil s právními závěry soudu prvního stupně a tedy i s naplněním formálních znaků všech skutkových podstat trestných činů, podle nichž byla jednání kvalifikována. Mimo jiné pak jednoznačně potvrdil závěr o trestnosti jednání pod body 1) a 2), včetně závažnosti těchto jednání, přičemž u nich vyloučil možnost aplikace subsidiarity trestní represe. Pokud jde o bod 3), připustil, že odvolací soud by měl otázku subsidiarity trestní represe zvážit, to však pouze v kontextu dalšího jednání, které je obviněnému kladeno za vinu. Nejvyšší soud považoval za podstatné, že odvolací soud sám žádné dokazování neprováděl, a proto byl vázán skutkovými zjištěními soudu nalézacího.

7. Krajský soud v Českých Budějovicích poté dokazování obsáhle doplnil, aniž by však na skutkových zjištěních cokoliv změnil. O podaných odvoláních znovu rozhodl nyní napadeným usnesením ze dne 5. 1. 2021 sp. zn. 4 To 253/2020 tak, že rozsudek nalézacího soudu podle § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu opětovně zrušil a podle § 222 odst. 2 trestního řádu věc znovu postoupil služebnímu funkcionáři Policie České republiky příslušnému k vedení řízení o kázeňském přestupku.

8. Skutek, jímž se měl obviněný dopustit svého jednání, popsal odvolací soud shodně, jak jej popsal již ve svém usnesení zrušeném Nejvyšším soudem. Pouze doplnil pasáže, které jsou níže označeny podtržením:

*„v kanceláři č. ***, v přízemí budovy ‚X‘, v areálu Krajského ředitelství policie J. kraje,*

na adrese ***, jako příslušník Policie České republiky, v době výkonu služby v rámci trestního řízení, při postupu dle § 158 odst. 3 trestního řádu, ve vzájemné součinnosti s příslušníkem Policie České republiky nrap. V. L., nar. ***,

1) dne 14. 4. 2018, nejméně od 15:03 do 18:11 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-53913/TČ-2018- 020111, při výslechu podezřelého M. R., nar. ***, zadrženého od 05:35 hodin dne 14. 4. 2018, vyjadřovali vulgárními výrazy pochybnosti o jeho tvrzeních, jimiž popíral spáchání prověřované trestné činnosti, a nevhodnými výrazy jej nabádali ke spolupráci při jejím objasňování,

2) dne 11. 5. 2018, nejméně od 13:45 do 18:14 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC-67106-28/TČ- 2018-020111, při výslechu podezřelého M. R., nar. ***, zadrženého od 01:33 hodin dne 11. 5. 2018, tohoto nevhodnými výrazy nabádali ke spolupráci při objasňování trestné činnosti, z níž byl podezřelý, oslovovali jej hrubými výrazy a nadávkami, a poté, co jej V. L. v návalu zlosti udeřil otevřenou dlaní do levé tváře, se obviněný M. G. neohradil proti tomuto emočnímu výbuchu, naopak pro něj s odstupem času vyjádřil pochopení,

3) dne 22. 5. 2018, nejméně od 08:00 do 10:00 hodin, ve věci vedené policejním orgánem, Krajským ředitelstvím policie J. kraje, 2. oddělení obecné kriminality, Územní odbor Č. B., pod č. j. KRPC- 53913/TČ-2018- 020172, při objasňování a prověřování trestné činnosti podezřelého M. R., nar. ***, v průběhu výslechu N. D., nar. ***, jako zapisovatel nezapsal do úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu její sdělení o tom, že R. jí několikrát předal pervitin."

9. V odůvodnění nyní napadeného usnesení odvolací soud zejména konstatoval, že prvostupňový soud se dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a poukázal na „rozsáhlé dokazování" (všechny zájmové audiovizuální nahrávky), které provedl sám odvolací soud, čímž si vytvořil předpoklady pro to, aby tyto důkazy mohl hodnotit a činit skutkové závěry (viz odstavec 14 odůvodnění usnesení odvolacího soudu). K tomu lze podotknout, že odvolací soud provedl přehrání předmětných záznamů, aniž by strany takový důkaz navrhovaly, ačkoliv na to byly opakovaně tázány před provedením tohoto důkazu i v jeho průběhu. Již z této skutečnosti je patrné, že účelem tohoto „doplnění" dokazování byla spíše snaha odvolacího soudu „předstírat" změnu skutkových zjištění a osvobodit se tím od právních názorů Nejvyššího soudu. Podstatné však je, že odvolací soud ani poté v žádné části odůvodnění svého nového usnesení rozhodná skutková zjištění nalézacího soudu nepopřel a svou argumentaci omezil jen na skutkové okolnosti, které Nejvyšší soud již ve shora uvedeném usnesení ze dne 1. 9. 2020 prohlásil za právně bezvýznamné.

10. Odvolací soud učinil následující závěry:

- že vyslýchaný R. nevnímal to, čemu byl vystaven, nikterak úkorně (odstavce 15, 16, 17 odůvodnění),
- vyjádřil se ke zkoumání skutečného záměru obviněného - jednání coby projev kriminalistické výslechové strategie, vliv osobnostního nastavení vyslýchané osoby a jejich zkušeností v trestním řízení, nemožnost rezignovat na pátrání po realitě (odstavec 18 odůvodnění),

- při posuzování motivací nemohl dospět k tomu, že záměrem obviněného bylo vynutit si doznání, popř. přimět vyslychaného R. k sebeobviňování, snahou bylo nepodlehnout jeho počátečním tvrzením, u nichž pochyboval o pravdivosti (odstavec 19 odůvodnění).

11. K právnímu posouzení pak dále uvedl zejména to, že nastavení hranice mezi přípustnými projevy nedůvěry k určitým tvrzením na straně jedné a nepřijatelným nátlakem na straně druhé je třeba činit velmi obezřetně. Poukázal na dopady na fungování orgánů činných v trestním řízení, hranice nesmí být nastavena příliš nízko, aby to produkovalo ustrašené policisty, kteří se budou bát dostatečně důrazně vyslychat a apelovat na pravdivou výpověď (odstavec 20). Uvedl také, že nemá za prokázané, že by obviněný svým jednáním vykonával pravomoc způsobem odporujícím zákonu, v tomto však shledal porušení uvedeného ustanovení zákona č. 273/2008 Sb. Proto jednání pod body 1) a 2) postoupil k disciplinárnímu projednání (odstavec 25 odůvodnění).

12. Pokud jde o jednání obviněného související s fackou od druhého policisty, uvedl, že ani toto nepřekročilo zmíněnou „hranici přípustného projevu pochybností“ nad R. tvrzeními. Poukázal na to, že nebyla prokázána domluva na tomto útoku druhého policisty (odstavec 21 odůvodnění). Účast obviněného na tomto jednání jeho kolegy pak spočívala v tom, že se proti tomuto nikterak neohradil a s odstupem času cca 15 minut vyjádřil pro „L. emoční bouři“ pochopení. Odvolací soud zde zopakoval, že nezjistil, že obviněný by tímto svým postojem vnímal a přijímal L. facku jako nástroj nátlaku na R. (stejně jako to nelze mít za prokázané u L.). Ani R. pak facku nevnímal jako nátlakový instrument (odstavec 22 odůvodnění).

13. Vyloučil dále „závěr o úmyslu obviněného nutit vyslychaného R. k sebeobviňování“ (odstavec 23 odůvodnění).

14. Dále uvedl, že nedospěl „ke skutkovému závěru, že obviněný by zmíněnou hranici překročil“, a to jak v nástrojích, jimiž vyjadřoval pochybnost o tvrzeních vyslychaného R., tak především ve svém vnitřním postoji k těmto projevům, jejichž cílem nebylo donutit R. k sebeobviňování (odstavec 24 odůvodnění).

15. K jednání pod bodem 3) pak odvolací soud uvedl zejména, že pochybení spočívající v nezaznamenání sdělení N. D. o drogové distribuci „není takové intenzity, aby bylo možno mít za prokázané, že obviněný tím cílil opatřit R. neoprávněný prospěch“ spočívající v tom, že bude ušetřen prověřování jeho případné drogové distribuce (odstavec 26 odůvodnění). Policie potřebuje ke své činnosti osoby pracující v její prospěch, činnost informátorů spočívá zpravidla na oboustranné výhodnosti spolupráce, jejímž předpokladem je vzájemná důvěra, která by byla podlomena, pokud by policie D. odstrašila tím, že by z ní udělal potencionálního svědka v drogové kauze, která by s ohledem na „mlhavost“ informací pravděpodobně neskončila pro žalující stranu úspěšně (odstavec 27 odůvodnění). Závěrem k tomuto bodu dodal, že obviněný měl předmětnou informaci od D. zaprotokolovat, aby tato informace nezůstala jen ve sféře operativně pátracích poznatků dostupných policii, ale mohla se dostat i ke státnímu zástupci k plánovanému zužitkování po právní moci nyní řešeného případu (odkaz na závěrečnou řeč státního zástupce intervenujícího v odvolacím veřejném zasedání). Zopakoval pak, že ani toto jednání není kryto úmyslem opatřit jinému neoprávněný prospěch, jde spíše o projev střízlivého nepřeceňování (ne)validity

vytěžené informace a šance přetavit ji v procesně použitelný údaj (odstavec 28 odůvodnění).

16. V závěrečném odstavci 29 odůvodnění svého usnesení prohlásil, že „*učinil nová skutková zjištění*“, která „*právně vyhodnotil*“ tak, že obviněný neměl úmysl vykonávat pravomoc způsobem odporujícím zákonu a způsobit tím jinému jinou závažnou újmu či neoprávněný prospěch, stejně jako neměl úmysl nutit jiného k jednání pohrůzkou jiné těžké újmy. A že tedy nebyly naplněny znaky předmětných skutkových podstat.

17. S výše uvedeným postupem ani závěry odvolacího soudu se však nelze ztotožnit.

18. Odvolací soud, přestože opakovaně deklaroval, že se odchýlil od skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, ve skutečnosti tak, pokud jde o body 1) a 2), neučinil. Pramenem ke zjištění jeho skutkových závěrů, pokud jde o konkrétní pronesené repliky obviněného a jeho spolupachatele při jednáních pod body 1) a 2), zde přitom nejsou popisy skutků v příslušných výrocích, neboť tyto obsahují pouze jejich dílčí hodnocení. Na jednání obviněných pouze touto formou odkazují a zásadně je nespécifikují („*vyjadřovali vulgárními výrazy pochybnosti o jeho tvrzeních*“, „*nevhodnými výrazy jej nabádali ke spolupráci*“, obviněný M. G. ... „*s odstupem času... vyjádřil pochopení*“). Přestože taková metoda popisu skutků poněkud zatemňuje skutková zjištění odvolacího soudu, nelze pochybovat o tom, že odvolací soud zjistil konkrétní repliky obou spolupachatelů zcela shodně, jak je konkretizoval ve svém rozsudku soud prvostupňový, neboť odvolací soud jednak existenci žádné z nich výslovně ani obsahově nezpochybnil, jednak sám provedl právě důkazy, které je obsahují. Veškerá vyjádření obviněného a jeho spolupachatele citovaná v popisu skutku v rozsudku prvostupňového soudu tedy byla zjištěna i soudem odvolacím.

19. Odvolací soud pak uvedl několik závěrů stran motivace resp. záměru obviněného, a to ve smyslu negativním (u obviněného nezjistil záměr resp. úmysl vynutit si doznání popř. přimět vyslychaného R. k sebeobviňování - odstavec 19, 23 a 24 - či vnímání L. facky jako nástroje nátlaku na R. - odstavec 22) i pozitivním (záměr uplatnit kriminalistickou metodiku o výslechové strategii a zájem na pátrání po realitě - odstavec 18). Veškeré tyto úvahy však nejsou závěry skutkovými, nýbrž právními, a to ohledně naplnění subjektivní stránky trestného činu dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, konkrétně pohnutky v podobě úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu.

20. Vůči těmto právním úvahám je však třeba vznést následující námitky.

21. K odvolacím soudem tvrzené motivaci obviněného nutno zejména připomenout, že pravidelnou součástí kriminalistických učebnic o metodice výslechu je i pojednání o nepřekročitelných mezích daných základními zásadami trestního řízení a základními právy vyslychaných osob. Stejně korektivy se přirozeně uplatňují i ve vztahu k přiměřenosti postupů ke zjištění skutkového stavu.

22. Vůči závěru, že záměrem obviněného bylo „*pátrání po realitě*“, je nutno zmínit, že konkrétní podobou této reality mělo být doznání pachatelství vyslychaného na spáchání předestírané trestné činnosti. Jakkoli tedy obviněný při těchto jednáních byl pravděpodobně veden motivy uvedenými odvolacím soudem, tyto nebyly jedinými a uplatňovaly se vedle motivu hlavního, tedy donutit vyslychaného k doznání a tím

k sebeobvinění, a zajistit tak proti němu usvědčující důkaz pro zahájení trestního stíhání. Ostatně i odvolacím soudem ve výrocih 1) a 2) užitá obecná formulace „*nabádali jej ke spolupráci*“ neznamená nic jiného, než nabádání k doznání. I sám odvolací soud tedy ve svém důsledku uzavřel, že jedním z motivů obviněného bylo donutit vyslýchaného k doznání.

23. Pokud pak jde o skutkový závěr odvolacího soudu, že poškozený M. R. nevnímal jednání obviněného ani jeho spolupachatele úkorně a jako nátlakové, ten je z hlediska právního zcela nerozhodný, neboť vznik takového následku skutkové podstaty trestných činů dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ani § 175 odst. 1 trestního zákoníku nevyžadují.

24. Právní úvahy odvolacího soudu pak jsou opět, obdobně jako v jeho předchozím zrušeném rozhodnutí, podány v omezené míře. Veskrze se omezují na výše zmíněné úvahy o pohnutkách obviněného a o nepřekročení hranic pro přiměřené působení vyslychajících policistů na podezřelého.

25. Odvolací soud se však ani v řízení po vrácení věci Nejvyšším soudem nevyvaroval stejného pochybení, jako v řízení předcházejícím zrušení jeho původního rozhodnutí. V podstatných částech totiž zcela pominul rozhodující skutková zjištění prvostupňového soudu, která zahrnovala i jednání obviněného bezprostředně následující po úvodní fázi přesvědčování vyslychaného k doznání, a to:

- záměrná dezinterpretace obsahu výslechů v pořizovaných protokolech, kdy obviněný nezapsal původní opakované popření spáchání předestírané trestné činnosti vyslychaným, a zejména
- předání těchto protokolů o výsleších poškozeného (tehdy podezřelého) v rámci policejního orgánu coby usvědčujících důkazů pro zahájení trestního stíhání, a to jako jediných důkazů ohledně podstatné většiny jednání, pro něž mělo být trestní stíhání zahájeno.

26. Podstata trestné činnosti obviněného nespočívala pouze ve způsobu, jakým bylo působeno na vyslychaného, nýbrž i v protokolaci těchto procesních úkonů, která byla prostředkem k tomu, aby proti podezřelému bylo možno použít nezákonným donucením získané doznání jako usvědčující důkaz. Samotné vedení výslechu bez adekvátní protokolace by z hlediska věcného pro obviněného postrádalo smyslu. Tuto část jednání obviněného následující po obou výsleších nalézací soud rovněž zjistil a podrobně ji ve výroku i odůvodnění svého rozsudku popsal. Odvolací soud však bez věcně adekvátního důvodu tyto skutkové okolnosti ignoroval a z popisu skutků zcela vypustil, aniž však relevantně dospěl ke skutkovým závěrům odlišným.

27. I v teoretické situaci, pokud by byl obviněný pouhým pasivním účastníkem předmětných výslechů, pokud by s vyslychaným nekomunikoval a pouze pořizoval protokolaci a pokud by následně protokol v konkrétní podobě bez dalšího pouze založil do elektronického i listinného spisu, takové jeho jednání by naplnilo znaky přinejmenším účastenství ve formě pomoci na přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, to pro vědomost o nezákonném získání doznání proti podezřelému, jakož i pro srozumění, že tyto protokoly budou následně užity jako usvědčující důkazy pro zahájení trestního stíhání. Možno tedy shrnout, že při právním hodnocení je nutno vycházet ze skutkového stavu podrobně popsaného již nalézacím soudem, neboť odvolací

soud neuvedl žádná odlišná skutková zjištění, pokud jde o jednání obviněného ani jeho spolupachatele, a nebyl oprávněn se odchýlit ani od skutkových zjištění ohledně protokolace výslechů a jejich následného použití proti vyslýchanému.

28. Zde je pak možno poukázat na právní závěry o trestnosti obou těchto jednání obviněného, jak byly podány již soudem prvostupňovým a soudem dovolacím. Zejména tedy na porušení ustanovení čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož obviněný má právo odepřít výpověď. Tohoto práva nesmí být obviněný žádným způsobem zbaven [obdobně viz čl. 14 odst. 3 písm. g) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech]. Stejná zásada je dovozována judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, z něhož plyne, že nelze použít důkazní prostředky získané pohrůzkou či použitím takového donucení. Stejný zákaz vyplývá z práva na spravedlivý proces obsaženého v čl. 6 Úmluvy. Zákaz ponižujícího zacházení je dále stanoven v čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rovněž podle § 33 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 76 odst. 5 trestního řádu podezřelý ze spáchání trestného činu má právo odmítnout vypovídat a uvádět okolnosti a důkazy sloužící k jeho obhajobě. Pokud jde o důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení, ustanovení § 89 odst. 3 trestního řádu stanoví absolutní zákaz jeho použití v řízení s výjimkou případu, kdy se použije jako důkaz proti osobě, která takového donucení nebo hrozby donucení použila. Uvedený zákaz limitující státní moc v prostředcích, které mohou být užity vůči jednotlivci za účelem jeho donucení k výpovědi resp. doznání, tedy platí absolutně a jeho porušení má za následek nepoužitelnost takové výpovědi jako důkazu.

29. Z ustanovení § 55 odst. 1 písm. d) trestního řádu pak vyplývá, že protokol musí obsahovat stručné a výstižné vyličení průběhu úkonu, z něhož by bylo patrné i zachování zákonných ustanovení upravujících provádění úkonu. Nepochybně tomuto odpovídal v daném případě zápis, který by obsahoval i původní stanovisko vyslýchaného - popření spáchání trestné činnosti vyslýchaným podezřelým - coby realizace jeho práva na obhajobu. Protokol o výslechu podezřelého, jakkoli jde o nepoužitelný důkaz v řízení před soudem, je přitom stěžejním důkazním prostředkem v okamžiku zahájení trestního stíhání za situace, kdy proti podezřelému neexistuje jiný usvědčující důkaz.

30. Podle rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 9. 2015 ve věci Bouyid proti Belgii (stížnost č. 23380/09) je-li ze strany státních orgánů užito fyzické síly proti osobám omezeným na svobodu či nacházejícím se v moci bezpečnostních složek, pak použití síly, které nebylo s ohledem na chování zadržené osoby nezbytně nutné, představuje zásah do lidské důstojnosti poškozeného a současně porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

31. Je tedy možno shrnout, že zejména pohrůzkou obvinění z rozsáhlejší trestné činnosti s přísnější právní kvalifikací a vykonstruování koluzního důvodu vazby, pokud nadále bude popírat trestnou činnost (v bodu 1) a dále pak zejména pohrůzkou fyzickým násilím, pokud vyslýchaný nadále bude popírat trestnou činnost (v bodu 2) porušil obviněný základní práva poškozeného (tehdy podezřelého) odmítnout vypovídat a nebýt donucován k doznání. Tato práva jsou zakotvena

ve výše uvedených dokumentech, a jejichž porušení v typově obdobných případech opakovaně konstatoval i Evropský soud pro lidská práva.

32. Takto jednal obviněný jako spolupachatel policisty L. v úmyslu způsobit vyslychanému závažnou újmu, za kterou je možno považovat

- jeho donucení coby podezřelého ze spáchání trestného činu k sebeobvinění (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2016 sp. zn. 6 Tdo 1247/2016),
- způsobení jeho nezákonného trestního stíhání, a
- jeho zbavení osobní svobody vzetím do vazby (bod 2).

Uvedenými jednáními tak obviněný naplnil znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

33. Jednáním v bodu 1) pak obviněný naplnil i znaky přečinu vydírání dle § 175 odst. 1 trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, neboť poškozeného pohrůzkou jiné těžké újmy (kumulativně nedůvodného sdělení obvinění z další závažné trestné činnosti s tomu odpovídající povinností k náhradě škody, zpřísnění právní kvalifikace a založení koluzního důvodu vazby) nutil, aby se doznal ke spáchání trestné činnosti, z níž byl podezírán.

34. Ani ohledně jednání v bodu 3) se nelze ztotožnit s právními závěry, jimiž odvolací soud hodnotil konkrétní skutková zjištění o jednání obviněného, tak jak je odvolací soud popsal ve výroku a odůvodnění svého usnesení. Obdobně i zde argumentace o absenci znaků subjektivní stránky - pohnutky u přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (úmyslu vykonávat pravomoc způsobem odporujícím zákonu či způsobit tím jinému jinou závažnou újmu či neoprávněný prospěch) a zavinění u přečinu vydírání dle § 175 odst. 1 trestního zákoníku (úmysl ve vztahu k nucení jiného k jednání pohrůzkou jiné těžké újmy) je závěrem právním, s nímž nelze souhlasit.

35. Jak shledal i odvolací soud, N. D. v rámci podaného vysvětlení uvedla informace o páčání trestné činnosti spojené s distribucí metamfetaminu M. R. S přihlédnutím k již tehdy známým poznatkům obviněného o užívání metamfetaminu vyslychanou osobu by tyto informace umožnily policejnímu orgánu zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 trestního zákoníku, což byla skutečnost obviněnému známá. K tomu lze odkázat i na v tomto směru jednoznačné vyjádření policisty L. „*nebudem z něho dělat drogového dealera*“.

36. Právě při činnosti operativy u policejního orgánu (tedy typicky i při výslechu podezřelých ze spáchání trestného činu) se nezastupitelně uplatňuje základní povinnost policejního orgánu dle § 158 odst. 1 trestního řádu, tedy činit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu a ke zjištění jeho pachatele. Tomu ostatně odpovídá běžná praxe policistů zařazených na tomto úseku, jejichž výstupy z prováděných šetření mnohdy obsahují i poznatky o trestné činnosti s aktuálními šetřeními nesouvisející. Nutno k tomu rovněž poukázat na pokyn policejního prezidenta č. 272/2016, o drogové kriminalitě, podle jehož čl. 5 písm. b), f), g) zaznamenávání poznatků o nedovoleném zacházení s omamnými a psychotropními látkami je povinností policistů oddělení obecné kriminality.

37. Na základě uvedených okolností lze tedy mít za to, že obviněný měl jako pořizovatel úředního záznamu o podaném vysvětlení povinnost pořídit i o takto získaných poznacích záznam, a to buď do samotného záznamu o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu (podle něhož záznam se pořídí o obsahu vysvětlení, nikoli o jeho zájmové části), či alespoň v jiném záznamu tak, aby uvedené informace mohly být použity policejním orgánem k plnění jeho povinností (§ 158 odst. 1 a 3 trestního řádu, § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů), neboť pasivitu obviněného zde nelze nikterak napravit a tato má současně závažné následky pro uplatňování trestní spravedlnosti a rovnosti před zákonem. Tímto jednáním obviněný znemožnil dozorovému státnímu zástupci v trestním řízení proti M. R., aby tuto skutečnost zjistil a posoudil ji z hlediska uplatnění zásady legality.

38. Pokud se obviněný vyjádřil v závěrečné řeči, že informace neevidoval s ohledem na v té době u policejního orgánu uplatňované koncepti omezeného stíhání drogových trestných činů, jde o vyjádření nepravdivé. Jednak by takové posuzování podmínek pro vedení trestního řízení pro trestné činy dle § 283 trestního zákoníku bylo v rozporu s tímto ustanovením, jednak toto vyjádření ani neodpovídá realitě trestních řízení vedených Územním odborem Č. B. Krajského ředitelství policie J. kraje. I v dané době byla tato trestní řízení vedena pro delikty obdobné či i nižší závažnosti, než delikt popsany N. D. Nutno však připomenout, že pro povinnost obviněného transparentně naložit s těmito informacemi v rámci policejního orgánu je zcela nerozhodné, zda by poskytnuté informace následně vedly k zahájení trestního řízení.

39. Jako zavádějící je pak nutno hodnotit úvahy odvolacího soudu ohledně problematiky informátorů. I pokud by totiž N. D. snad měla postavení informátora ve smyslu zákona o Policii České republiky (o čemž však odvolací soud neprovedl žádný důkaz případným spisem vedeným ve stupni utajení „vyhrazené“), za situace, kdy fakticky policejnímu orgánu poskytla informace o drogovém distributorství M. R., ničeho by to neměnilo na základní povinnosti obviněného ohledně nakládání se zjištěnými informacemi - zadokumentovat je pro další využití policejním orgánem a státním zástupcem. Tedy za daných okolností skutečně nebylo namíste jmenovanou stavět do role svědkyně proti M. R. (a takovou úvahu neučinil žádný orgán činný v tomto trestním řízení), jí poskytnuté informace však mohly být důležité pro výkon působnosti policejního orgánu a dozorového státního zástupce.

40. K bodu 3) výrokové části prvostupňového soudu je tedy možno shrnout, že obviněný svévolným zatajením skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu a znemožněním jejich dalšího šetření a vedení trestního řízení zmařil základní úkoly policejního orgánu dle § 158 odst. 1 a 3 trestního řádu, § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a porušil tak i čl. 5 písm. b), f), g) pokynu policejního prezidenta č. 272/2016, o drogové kriminalitě.

41. Takto obviněný jednal v úmyslu opatřit osobě, již se podezření ze spáchání trestného činu týkalo, neoprávněný prospěch (tedy, že toto podezření nebude ve vztahu k její osobě šetřeno dle § 158 odst. 1 trestního řádu ani k němu nebude vedeno trestní řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu), a dále v úmyslu ochránit podezřelou osobu před trestním stíháním. Tím naplnil znaky skutkových podstat přečinů zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního

zákoníku a nadřování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku.

42. Pokud u tohoto jednání připustil dovolací soud uplatnění zásady subsidiarity trestní represe, lze s ohledem na jeho závěr logicky dovozovat, že takový postup by byl namísto snad pouze tehdy, pokud by jednání v bodech 1) a 2) nebylo soudně trestné. Pak by skutečně bylo možno uvažovat o nadbytečnosti trestní represe pro tento další, méně závažný skutek. Taková situace však v této věci nenastala, když jednání v bodech 1) a 2) nebyla posouzena správně.

43. Za podstatné je nutno považovat i to, že odvolací soud zjevně zopakoval již dříve vytknuté vady, aniž by respektoval právní názory a pokyny vyslovené v této trestní věci Nejvyšším soudem v předchozím dovolacím řízení. K tomu lze poukázat na následující skutečnosti.

44. V odstavcích 27 a 28 odůvodnění svého usnesení ze dne 1. 9. 2020 citovaného shora Nejvyšší soud poukázal na nepřipustnost takové „reformulace“ popisu skutku, kterou provedl odvolací soud. V rozporu s tím odvolací soud popis skutku „reformuloval“ zcela obdobným způsobem, jen s drobným doplněním. Aniž by ovšem tuto „reformulaci“ výslovně přel o jakékoliv „nové“ skutkové zjištění, natož o „zásadní změnu“ skutkových zjištění.

45. S tím souvisí i nesplnění pokynu z odstavce 68 odůvodnění citovaného usnesení Nejvyššího soudu, že odvolací soud je vázán právními názory dovolacího soudu, pokud nedojde právě k „zásadní změně“ skutkových zjištění. Aniž by k takové změně skutkových zjištění došlo, odvolací soud v odstavcích 19 a 20 odůvodnění svého usnesení rozvinul teorii „*nastavení hranice*“ mezi „*snahou vyslychajícího nepodlehnout počátečním tvrzením vyslychaného*“ (resp. „*připustnými projevy nedůvěry*“) a „*nepřijatelným nátlakem*“. K tomu v odstavci 21 považoval za podstatné, že poškozený prý facku nevnímal jako nástroj nátlaku, v odstavci 22, že jiné části výslechu probíhaly přátelsky, v odstavci 23, že poškozený nebyl nucen k doznání toho, čeho se nedopustil a v odstavci 24, že obviněný onu hranici nepřijatelného nátlaku nepřekročil. Nejvyšší soud však již v odstavci 50 svého usnesení ze dne 1. 9. 2020 všechny tyto argumenty dovolacího soudu odmítl jako právně nerozhodné a je s podivem, že je odvolací soud ve svém usnesení přesto znovu zopakoval.

46. Argumentace dovolacího soudu je navíc nelogická, pokud v odstavci 24 dovozuje absenci snahy obviněného usnadnit si práci z toho, že pokud by si skutečně práci usnadnit chtěl, v takovém případě by „*rezignoval na pátrání po objektivní pravdě*“, sepsal skutek, při němž byl poškozený přistižen a ušetřil si náročný výslech. Podstatou totiž je, že obviněný si chtěl práci usnadnit. Nikoliv, že se jí chtěl zcela vyhnout. Obviněný usiloval o úspěšné objasnění nedoznaných trestných činů. Takovou práci si předmětným jednáním nepochybně usnadnil.

47. Lze tak shrnout, že odvolací soud se v nyní napadeném rozhodnutí vzdor předchozím závěrům Nejvyššího soudu snaží svévolně a účelově předstírat, že změnil samotná skutková zjištění, třebaže ve skutečnosti do nich obsahově nezasáhl – nepopřel nic z toho, co nalézací soud zjistil a obsáhle popsal (včetně zavinění) ve výroku svého rozsudku. Je tedy zřejmé, že odvolací soud nerespektoval závazný právní názor, který vyslovil ve svém předchozím rozhodnutí Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 trestního řádu) - přestože v řízení nedošlo ke změně vlastních skutkových zjištění, ale pouze k účelové změně jejich slovního vyjádření, od právních závěrů Nejvyššího soudu se podstatně odchýlil.

48. S ohledem na výše uvedené lze mít za to, že jednání obviněného por. Ing. M. G. naplňovalo všechny znaky skutkových podstat přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, přečinů vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a přečinu nadřování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku. Odvolací soud tedy jednání obviněného nesprávně právně posoudil, pokud dospěl k závěru, že se o trestné činy nejedná a považoval tato jednání za pouhý kázeňský přestupek. Tím své rozhodnutí zatížil vadou odpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. V návaznosti na to nebyly splněny podmínky pro postoupení věci jinému orgánu podle § 222 odst. 2 trestního řádu. Jestliže odvolací soud přesto svým usnesením tuto věc postoupil, rozhodl tím o postoupení věci jinému orgánu, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí, čímž naplnil též dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) trestního řádu.

S ohledem na popsané skutečnosti

navrhuji,

aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu:

1. podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 trestního řádu zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 1. 2021 sp. zn. 4 To 253/2020, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
2. a dále postupoval podle § 265l odst. 1 trestního řádu a přikázal Krajskému soudu v Českých Budějovicích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že v posuzované věci je nutno rozhodnout jiným než navrhovaným způsobem, vyjadřuji i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu].

Brno 19. února 2021

JUDr. Pavel Zeman
nejvyšší státní zástupce